

listnými držiteli. Ale v této době byly právě již cihly a tašky dražší než obnášela cena jejich v čase uzavření smlouvy směnné, jak odvolací soud vyvodil, aniž to dovolání běře v odpor. Byli tedy žalovaní oprávněni odepřítí dodávku in natura, nemůže tedy o zavinění jejich býti řeči.

Čís. 132.

Nárok na náhradu z důvodu, že následkem neodbornicky provedené práce stavební se utvořila v domě houba, není nárokem ze správy, nýbrž ryzím nárokem na náhradu škody.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1919, R I 136/19.)

Žalobkyně, která dala na svém domě provést žalovanou firmou jistě stavební práce, které byly v říjnu 1913 dokončeny, domáhala se na žalované firmě z důvodu, že táž provedla objednané práce tak neodbornicky, že se na podzim 1916 objevila v domě houba, vytknuvši již 2. října 1916 vady stavební, nápravy a dala, když se tato její žádost nesetkala s úspěchem, provést příslušné opravy na účet žalované jinou firmou. Žaloba její na náhradu nákladu, který jí takto vzešel, podaná v červenci 1918, byla prvním soudem (krajským soudem v Mostu) zamítnuta, poněvadž týž uznal, že námitka žalované, že nárok žalobní jest promlčen, jest opodstatněna. Domáhá se žalobkyně náhrady škody, která jí vzešla tím, že se na podzim 1916 utvořila v jedné nově položené podlaze houba a tvrdí, že příčinou toho jest, že žalovaná provedla stavbu neodbornicky. Její nárok na náhradu škody jest tudíž v pravdě nárokem opírajícím se o ručení žalované ze správy za vady, jež vznikly při provádění prací stavebních. V tomto směru stanoví však § 933 obč. zák. ve znění III. dílčí novely, že nárok ze správy, týkající se věcí movitých, musí, nemá-li žaloba zaniknouti, uplatňován býti před soudem během tří let. Dle judikátu č. 228 nejsou lhůty, stanovené tímto paragrafem pro žaloby ze správy lhůtami promlčecími, nýbrž preklusivními a běží, pokud jde o žaloby ze správy pro vady věci, ode dne fysického odevzdání. Poněvadž pak byly objednané práce stavební dokončeny již v říjnu 1913, bylo na žalobkyni, by podala žalobu nejpozději v říjnu 1916. Ve skutečnosti byla však žaloba tato podána teprve v roce 1918 a slušelo ji proto, poněvadž již zanikla, k námitce žalované zamítnouti. K náhledu žalobkyně, že žaloba tato není žalobou ze správy, nýbrž žalobou na náhradu škody a jako taková byla dne 18. července 1918 podána včas, poněvadž houba v domě byla zjištěna teprve v roce 1916, nelze přisvědčiti, jelikož se žalobní nárok odvozuje z vad stavby a pro nároky takové neplatí všeobecné předpisy o promlčení, nýbrž zvláštní předpisy § 933 obč. zák. — O d v o l a c í s o u d (vrchní zemský soud v Praze) vyhověl odvolání žalobkyně a zrušiv rozsudek prvního soudu, odkázal rozepři k soudu první stolice, aby ji znovu projednal a rozhodnul, až usnesení toto nabude moci práva. D ů v o d y: Dle údajů žalobních a skutečností, které položil první soud rozhodnutí svému za základ, nepokládá odvolací soud žalobu, o níž jde, za žalobu ze správy, nýbrž za ryzí žalobu o náhradu škody. Předem dlužno vytknouti, že nárok ze správy není totožným s nárokem, na náhradu škody; za správu se ručí i bez zavinění, kdežto

náhrada škody zavinění předpokládá, (viz též § 932 obč. zák. v novém znění). V žalobě tvrdí žalobkyně, že stavba byla provedena v roce 1913 neodbornicky a že jí z toho vzešla velká škoda, že musila již v roce 1915 provést na vlastní náklad menší opravy, jimiž však škody nadobro odstraněny nebyly; teprve na podzim 1916 prý se ukázalo, že se utvořila v domě houba, jejíž zhoubné účinky již velkou škodu způsobily. Zajišťovacími důkazy bylo prý také zjištěno, že jest možno a pravděpodobno, že příčinou houby jest neodbornický způsob provedení stavby. Poněvadž žalovaná škodu odčinití odmítla, byla prý žalobkyně přinucena, dáti to provést jiným podnikatelem staveb a žádá proto, aby jí škoda byla nahrazena, od žalované obnosy, jež vynaložila. Žalobkyně opírá tadíž svůj nárok na náhradu škody o neodbornické provedení stavby, které prý bylo příčinou, že houba vznikla, a nikoliv o vady věci nebo materiálu, které tu byly již při dokončení stavby v roce 1915. Nejde ta tedy o žalobu ze správy (§§ 932, 933 a 1167 obč. zák.), nýbrž o ryzí žalobu na náhradu škody podle §§ 1293 obč. zák., ohledně jejíž včasnosti platí předpis § 1489 a nikoli ustanovení § 933 obč. zák. Tříletá promlčecí lhůta běží tudíž od doby, kdy poškozený zvěděl o škodě a o osobě škůdlové. Žalobkyně tvrdí, že houba, která v domě škodu způsobila a má příčinu svou v neodbornickém provedení stavby žalovanou, byla objevena teprve na podzim 1916. Dle toho by byla žaloba podána včas. Jelikož soud první stolice nepřipustil následkem svého právního názoru žádných důkazů a nebyly na přetřes vzaty ani skutečnosti rozhodné pro posouzení žaloby jako žaloby na náhradu škody, zůstalo řízení kusým. Slušelo proto rozsudek dle § 469 č. 2 a 3 c. ř. s. zrušiti a, kdyžž zde není podmínek posl. odst. § 496 c. ř. s., odkázati věc do stolice první.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu žalované firmy.

Důvody:

Neprávem poukazuje se v rekursu v příčině nároku žalobkynina na ustanovení § 1167 obč. zák. nového znění, neboť toto zákonné ustanovení stalo se podle čl. II. cí. s. nař. ze dne 19. března č. 69 z. z. účinným teprve dnem 1. ledna 1917, práce žalované firmy, o něž jde, byly však skončeny už v říjnu 1913, jak nahoře jest uvedeno, dle § 5 obč. zák. tedy se ustanovení § 1167 obč. zák. nového znění na ně nevztahuje. Nejde však ani o nárok ze správy ve smyslu § 932 obč. zák., neboť žalobkyně nežádá náhrady pro vadnost hmot, jichž firma žalovaná ke stavbě užila a jež byly vadny už v době jich upotřebení, nýbrž pro vadnost díla, jež vzešla teprv neodborným provedením díla toho, totiž stavby, tedy opominutím potřebné péle nebo nedostatkem potřebných znalostí při konání dotyčných prací, za kteréž opominutí a nedostatek žalovaná firma ručí podle § 1299 obč. zák. Nárok žalobní jest nárokem na náhradu škody dle § 1153 obč. zák. starého znění ve spojení s §§ 1295 a 1299 obč. zák. (Viz též § 919 obč. zák. starého znění a 1. odst. § 116 hořejšího cí. s. nař. z r. 1916.) Opačné mínění rekurentčino jest mylné. Následkem toho nelze, jak soud odvolací správně uvedl, žádost žalobní zamítnouti z důvodu toho, že žaloba podána byla teprve po uplynutí preklusivní lhůty, uvedené v § 933 obč. zák., nýbrž užiti jest ustanovení § 1489 obč. zák., dle něhož žaloba o náhradu škody promlčuje se ve 3 letech od doby, kdy poškozený zvě-

děl o škodě a osobě škůdcovč. Skutečnosti, jež vzhledem na toto právní stanovisko jsou důležitý pro rozhodnutí sporu, nebyly však v první stolici soudní náležitě probrány, aniž byly důkazy o nich připuštěny, pročž soud odvolací právem prohlásil řízení neúplným a rozhodl podle § 496 c. ř. s. Rekurs tedy není důvodný, i nemohlo mu býti vyhověno.

Čís. 133.

Není závady, by k výslovné žádosti byly v Čechách zápisy do obchodního rejstříku provedeny v jiném z obou jazyků, než ve kterém sepsána jest opověď.

(Rozh. ze dne 15. dubna 1919, R I 139/19.)

V německy sepsané opovědi změn při firmě A žádáno, by změny ty zapsány byly do obchodního rejstříku jazykem českým. Rejstříkový soud (obchodní soud v Praze) zapsal změny do rejstříku jazykem německým. Stížnosti do tohoto postupu rekursní soud nevyhověl, opíraje se o tyto důvody: Dle §u 10 nařízení ministerstva vnitra a spravedlnosti ze dne 19. dubna 1880 č. 14 zem. z. československým státem recipovaného, jest zanášky do obchodního rejstříku provést v jazyku žádosti, případně usnesení, na základě kterého se konají. Výjimky zde není. Tedy vyřízení opovědi o zápisu změn opověděných do rejstříku děje se v jazyku opovědi. Návrh, aby opověď vyřízena byla v jazyku jiném, než ve kterém jest sepsána, nemá účinku. V přítomném případě opověď sepsána jest v jazyku německém. Právem tedy obchodní soud opověď vyřídil v jazyku německém, a také zápis v jazyku německém proveden byl.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu firmy vyhověl, usnesení obou předchozích stolic zrušil a uložil rejstříkovému soudu, by opověď vyřídil jazykem českým.

Důvody:

Opověď, ačkoliv sepsána jest německy, obsahuje výslovnou žádost, by zápisy v obchodním rejstříku byly vykonány v jazyku českém. Min. nařízení z 19. dubna 1880, č. 14 z. z. stanoví v § 10, že zápisy do obchodního rejstříku vykonány býti mají v tom jazyku, v němž o ně bylo žádáno a v kterém vydáno bylo usnesení, dle kterého mají býti vykonány. Není však tímto nařízením zakázáno vyhověti výslovné žádosti strany, by užito bylo jazyka jiného, nežli toho, v jakém jest opověď sepsána. Nařízení uvedené upravuje pouze případy, kde takové výslovné žádosti opověď neobsahuje. Usnesení obchodního soudu, jímž žádané zápisy povoleny byly v jazyku německém, přiči se tedy zákonu a bylo proto spolu s potyrujícím usnesením vrchního zemského soudu v Praze zrušeno a opatřeno nové vyřízení věci.

Čís. 134.

Pro nároky, pro něž není přípustna uhražovací exekuce dle §§ 87 až 345, nýbrž jen dle §§ 346 a násl. ex. ř., nelze povolití exekuci zajišťovací.